

Bijzonder wonen

Het nieuwbouwproject Op de Geest in Beek heeft al vaker in Perspectief gestaan. Oosterpoort bouwt drie historische panden om tot appartementgebouwen. Deze zomer is het tweede complex opgeleverd. Dat is bij de feestelijke oplevering weer teruggedoopt van De Vluchtheuvel in Patronaat St. Antonius. Dit is de oorspronkelijke naam van het gebouw, die bij de restauratie weer tevoorschijn kwam als gravure in een grote gevelsteen. Waarom het gebouw ooit de naam De Vluchtheuvel heeft gekregen, is (nog) niet duidelijk. Er wonen nu veel jonge mensen in het appartementencomplex en enkele doofblinde cliënten van Kalorama. Perspectief sprak twee nieuwe bewoners.

Perfekte plek voor natuurliefhebber

Martijn van Workum is één van de starters die in Patronaat St. Antonius is komen wonen. Als Perspectief hem spreekt, is hij nog druk bezig om de verhuizing te regelen: mensen vragen om mee te helpen, meubels en vloer uitzoeken, internet omzetten en vooral heel veel opruimen.

Martijn (35) heeft net zijn studie biologie afgerond en is echt toe aan een nieuwe woning. Hij heeft zes jaar semi-standig gewoond aan de Rijksstraatweg in Beek en is die studentikoze omgeving ontgroeid. Er is veel verloop onder de bewoners en elk jaar zijn de nieuwkomers weer jonger. Hij wil nu wel een eigen keuken en ruilt de muziek van zijn huisgenoten graag om voor het geruis van de bomen naast zijn nieuwe appartement. Zeker nu hij opeens meer dan twee keer zoveel vierkante meters krijgt. 'Ik heb er enorm veel zin in en wil een frisse start maken. Mijn oude gammele bureau vervangen, eindelijk die piepkleine eettafel inruilen voor een groter exemplaar en alle troep de deur uit. Hele jaargangen oude tijdschriften aan weg en ook veel studiemateriaal mag bij het oud papier.'

Veel in het bos te vinden

'Als jochie was ik altijd al buiten en ook nu loop ik graag het bos in met mijn fotoestel. Ik heb geen supercamera, maar kan toch mooie macro-opnamen maken. Heel voorzichtig naar een insect kruipen en vooral veel geduld hebben. Ik vind de natuur fascinerend, hoe werkt het allemaal en waarom nou juist zo? Ik vind mezelf een rustig type en

'Mijn ouders kennen dit gebouw nog als dorpshuis'

prijs mezelf dan ook gelukkig met mijn nieuwe woning zo tegen het bos aan. Ik ben niet iemand die meteen veel contact met de andere bewoners zoekt. Ik ken mijn directe burens, die woonden een verdieping onder me. En verder woont er op mijn verdieping een vriendenclubje uit Nijmegen. Hoe het met mijn doofblinde onderburen gaat, zie ik wel. Bij de sleuteluitreiking krijgen we een buffet aangeboden, dus ik neem aan dat ik dan iedereen wel ontmoet.'

'Mijn ouders kennen dit gebouw nog als dorpshuis. Ze gingen er als kind film kijken, dat was in die tijd heel wat! Toen ik hen tijdens de open dag mijn appartementje liet zien, liepen ze echt met een nostalgisch gevoel door het oude gedeelte heen.'

in patronaatsgebouw

Voor de contacten

‘Waar begin je aan om op je vierentachtigste nog te gaan verhuizen?’ verzuchtten veel mensen toen ze van Adri Bakker hoorden dat zij haar grote flat in Rosmalen ging inruilen voor een nieuwe woning. ‘Mijn kennissen snaptten niet dat ik het durf, maar met durf heeft het niks te maken. Het gaat erom dat je iets heel graag wilt.’

Adri is blind en hoort slecht. Toen haar oren achteruit gingen, maakte ze via de KNO-arts kennis met Kalorama en sindsdien volgt ze al zes jaar iedere dinsdag het dagopvangprogramma van Kalorama in het Kulturhus in Beek. Ze vindt het fijn en kent de mensen er goed. Eén van de redenen om te verhuizen was dat ze dan ook op vrijdag

‘In mijn eigen huis ben ik een prinses’

naar de dagopvang zou kunnen. Vanuit Rosmalen was dat niet haalbaar, nu wel.

Niet meer alleen op de flat

‘Ik heb een mooi, rustig plekje gekregen. Veel kleiner dan mijn vorige flat, maar dat was ook de bedoeling. Dan hoef ik ook minder te poetsen en heb ik meer tijd voor lezen, breien en met anderen afspreken. Ik wilde graag dichterbij Kalorama wonen voor de contacten. In Rosmalen zat ik ook maar alleen op de flat. Hier ken ik meer mensen en als ik die opbel, kunnen ze langskomen. Zelf ga ik niet gauw op bezoek, maar iedereen is welkom bij mij. In mijn eigen huis ben ik een prinses. Daar kan ik koffie zetten en koken. Maar op bezoek gaan, is echt moeilijk als je blind bent. Dat hoeft niet meer voor mij.’

Betere tijden

‘Ik ga mijn twee begeleidsters Bertine en Olga uit Rosmalen erg missen. Ze kwamen al jarenlang naar me toe om te wandelen, winkelen en koffiedrinken. Gelukkig ken ik hier veel mensen van Kalorama. De dagen op het Kulturhus zijn gezellig. Veel deelnemers komen van ver, maar Francien komt uit Nijmegen en Kitty uit Beek. Ik vind dat de tijden voor blinde mensen enorm zijn verbeterd. Toen ik jong was, kon en mocht ik als blinde vrouw niks. Er werd voor me gezorgd, maar er werd niet gevraagd wat ik zelf wilde. Nu kunnen blinden gewoon een opleiding volgen en werken. Dat is goed. De jaren dat ik op de sociale werkplaats aan de slag kon, waren mijn beste jaren. Dat was een gouden tijd.’